

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

MEDÁRD NYOMÁBAN

Tegnaptól esik, zuhog most éppen,
veréb se ül a kerítésen,
üres az utca, tele a pajta,
kecske és tehén mind éhes fajta,
nem hajtják legelni ilyen időben.
Csak az esővíz folyik szét bőven,
megáll az udvaron, tele az árok,
én meg az ablak előtt sétálok,
kikukucsál-e, lesem a napot.
Szekrénybe zárom a szalmakalapot,
nincs rá szükség, se napszemüvegre.
Kinek van ilyenkor bármihez kedve?
Ha fölön csíphetném ezt a Medárdot,
ki esővízzel tölt meg minden árkot,
bizony jól ellátnám én a baját,
megráncigálnám jól a haját,
megrekcumolnám a tekergőt:
tüstént vigye el mind-mind a felhőt!
Az esővizet, ha lassú a lába,
mind belemerném a tarisznyájába.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

MEDÁRD NAPJÁN

Medárd napján hogyha esik,
azután még negyven napig
zuhog, csepeg, szemerkél,
pocsolyákban útrakél,
lefolyik az ereszen,
át a szikkadt kerteken,
poros, kopott tereken,
erdőn, mezőn, hegyeken,
beszivárog a vadonba,
ettől nő nagyra a gomba!

CSEH KATALIN

MERENGŐ

Égi strandon ki napozik?
Fellegr király.
Mi suhan el most fölötte?
Kék csendsirály.

Holdpárnából mi hulldogál?
Fénylő pehely.
Mi telik meg csillagkönnnyel?
Két csöndkehely.

VERSPARÁDÉ

Név-versek

Útkeresztveződésnél

Voltunk egy ösvény két kísérője,
ti meg az úton járó lábak,
melyek néha bizonytalanul,
néha szökdelve vitték a vágyat.

Nem fogtuk mindig a kezeteiket,
csak ha kellett – csendben, finoman;
mert tudtuk, hogy egyszer eljön a perc,
amikor már biztosan léptek tovább magatokban.

Láttuk, hogy nő bennetek valami,
amit nem tanít a tankönyv sem:
kigtartás, kedv, kíváncsiság,
egy apró „megpróbálom” mindenben.

Most az út kétfelé kanyarodik,
de nem vész el, ami közös volt,
csak átalakul: emlékké,
amely néha váratlanul visszaszól.

Ha egyszer messziről eszetekbe
villan egy régi, kedves zaj,
tudjátok, két tanító szíve
mindig veletek dalol majd.

Petyár Ágnes és Körtvélyesi Kinga
nagyváradi tanítónők búcsúverse
az osztálynak

Kisütött a napsugár,
örülök, hisz itt a nyár.
Elkezdődött néhány hete,
lefeledni sem kell este.

Elmegyek a nagytatához,
Mama várt, így sütött lángost.
Megkenem én sok tejföllel,
csokikrémmel, eperdzsemmel.

Gondolok a szünidőre,
a közeli strandfürdőre,
s majd az első napra, amikor a gyerekek,
úgy mesélnek egymásnak, mint az ágon a verebek.
Simai Esther, Kolozsvár

Molnár Ervin jó barát,
a molnárnak finom a kenyere.
Szabó Áron okos fej,
szabónak meg jó lenne.

Tatár Antónia vicces lány,
de tatárnak egyáltalán.
Oláh Mihály jó fiú,
Hawaira mész, úgy köszönsz: Oláh!

Kürti Nóra nagyon gyors,
szól a kürt: jaj, de hangos!
Takács Kincső okos lány,
a takács finom fonalakkal jár.

Láng Barbara ügyes lány.
Én meg csak ezt hallom: a láng nem játék!
Rostás Nancy szép kislány,
régén nagy szerepe volt a rostnak.
Tempfli Áron, Szatmárnémeti

Bernadett barnul a napon,
Áron vásárol jó áron,
Dalma játszik a dalmatájával,
József jól viselkedik.
Krisz mindig kritizál valamit,
Ibolya ibolyát szed,
Iza ízlel egy fagyit,
Márk árulkodik.

Kaszandra szandált hord végre,
Tomi pedig tortát eszik,
Kamilla kamillateát készít,
Tamara marakodik.
Szabó Áron, Szatmárnémeti

Csörgedező patak mellett,
pici csengő vígan csenget.
Gyertya lángja csendben lobog,
az ajtómon tavasz kopog.

Üldögélek vígan, csendben,
ebben a házban minden rendben.
Ez a ház rendezett, szép,
olyan, mint egy festett kép.
Csibi Anna, Erdőszentgyörgy

ÉPÍTETT ÖRÖKSÉGÜNK A MAROSHÉVÍZI URMÁNCZY-KASTÉLY

Az Urmánczy név *Urmia-tó mellől* valót jelent. A XVI. században innen érkezett Moldvába, majd Erdélybe az örmény család. Gyergyószentmiklóson telepedtek le, 1836-ban az akkori Gyergyó-Toplitzára költöztek. A város neve 1907 óta Maroshévíz.

Az Urmánczyak fakitermeléssel foglalkoztak, a Maroson közlekedő tutajoknak nagy kikötőt építettek, a városnak kórházat, iskolát, templomokat.

A családfő a XIX. század végén Urmánczy János volt, akinek három feleségtől kilenc gyermeke született. A legismertebb Urmánczy Nándor, országgyűlési képviselőként nagyon sokat tett Székelyföldért. Testvére, Jeromos építtette a maroshévízi kastélyt 1903–1906 között Giacomuzzi Vigilio dél-tiroli származású, a városban dolgozó építész tervei alapján.

A szecessziós stílusú kastély modernnek, különlegesnek és kényelmesnek számított. Villanyvilágítása, központi fűtése, angolvécés fürdőszobája volt. A tömör kőlapok, a zsindefedés, a fából faragott filagória a hagyományos építészetre emlékeztettek. A kastély négyzetes alaprajzát tornyok, erkélyek, verandák egészítették ki. A víztorony emeleti erkélye szép kilátást nyújtott a Maros völgyére. Alatta kocsithajtó volt, eredetileg innen nyílt a főbejárat a tágas hallba. Bent a falakat vadásztrófeák, a mennyezetet pedig egymást kergető szarvasos stukkók ékesítették. Tolójajtón léptek a nagyebédlőbe, onnan a kertre nyíló verandára. A hallból szép falépcsőn jutottak fel az emeletre, ahol a gyermekszobák és vendégszobák voltak. Az alagsorban cselédek laktak, mellettük konyha, pince volt. A kastélyt angolpark vette körül, fenyvessel, pázsittal, a Maros felől virágoskerttel.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

